

си ти, О человекъ; Дарій отвѣщалъ: азъ самъ Дарій: колелото на чести́та вѣздигна ме до некого, а сега ме сваля до Ада. Александре, ты ме видѣ самъ съ очите си, когато доходи посланикъ: смисли смъртъта си, и недей ме остава да умремъ въ прахъта голъ, защо неси немилостивъ като Персите. Александръ като чблъ дѣмъте Даріеви ускърнило много, заплакалъ, отсѣдналъ отъ коньжтъ, извадилъ връхната си дреха, и го покрыва. Повелилъ на Македонцыте да направатъ една колесница златна за да го тѣрнатъ отгоре. И така Александръ държалъ отъ едната страна и го качили, и закарали го въ крѣпостъта Персидска въ палатжтъ мѡ: А Александръ вѣрвелъ съ него колото половина часа пѣшъ, и мѡ реква: азъ ти направихъ царска честь, макаръ и да ми си неприѣтель, обаче дай ми молитвата си и благословіята си.

ПЕРСИТЕ СЕ ПОКЛАНЯТЪ НА АЛЕКСАНДРА.

Тогава Александръ облякалъ се съ дрехи многоцѣнны, тѣрналъ на главата си короната на царя Соломона Иерусалимскій, и влѣзналъ въ крѣпостъта Персидска въ палатжтъ Даріевъ, и сѣдналъ на столжтъ мѡ. А Дарій лѣжалъ, тамо при Александра. Тоя столъ былъ украсенъ съ многоцѣнны каменѣ, и высокъ четири стѣпена. Тогава отишли Персите, и се поклонили на Александра, и съ голѣмъ гласъ сичките го многолѣтствовали.

ПОСЛѢДНО ИСКАНЪ ДАРІЕВО.

Дарій като былъ близъ при Александра, пове-